מעלה עשו ביוחסין –

They set higher standards in regards to Kohannic lineage

OVERVIEW

The גמרא asked that the ruling of בר (that אינה על אין אוסרין על (according to אינה נאמנת) that אינה נאמנת. The גמרא answered that there is no contradiction. The ruling of ר"י is concerning (a subsequent) marriage to כהונה, therefore she is אינה נאמנת, since מעלה עשו ביוחסין; however the ruling of בי is not concerning marriage to בהונה. It follows therefore that the leniency of בי is concerning an אשת איש איש איש איש is not לבעלה מתייחד is not מתייחד משור לבעלה. It is not conceivable that בי is discussing a פנויה for even if a איסור להונה מוא נובעלה פנויה is not discussing (subsequent) איסור כהונה ווא is not discussing ווא יסור כהונה איסור כהונה מוא ייסור כהונה איסור כהונה איסור כהונה איסור כהונה ווידי ווא ייסור כהונה איסור כהונה בדי איסור כהונה איסור בדי איסור כהונה איסור איסור בדי איסור כהונה איסור בדי איסור בדי

The complete statement of בר (as cited in our גמרא) is מלקין על היחוד ואין אוסרין על (גמרא היחוד ואין אוסרין על היחוד ואין אוסרין על היחוד. The apparent understanding is that these two ruling are discussing the same case; if there was a מלקות will give מלקות (for this act of פריצות); however there will be no subsequent איסור ramifications. עוספות איסור will ask that it seems from another גמרא that these two rulings are discussing different cases, which seems illogical.

asks: תוספות

- תימה דמשמע דאין אוסרין על היחוד איירי באשת איש ולא בפנויה

יובסוף קידושין (דף פא,א ושם) מוקי מלקין על היחוד דוקא בפנויה

 $^{^{-1}}$ An אשת איש that was מזנה is אסורה לבעלה מן אסורה.

² There is no איסור in marrying a woman who was נבעלה (even outside of marriage). Even a בעולה may marry a בעולה בעולה orovided that she was not נתין וממזר וכיו"ב to a נתין וממזר וכיו"ב.

 $^{^3}$ In the case of ר"י she admits that (נבעלתי לכשר); in the case of רב she claims אל נבעלתי. See . תוספות ישנים.

For in the end of רב אשי, מסכת there establishes that the ruling of 'מלקין על is only specifically in the case of a פנויה -

 $-^4$ אבל באשת איש לא דאתה מוציא לעז על בניה

However if there was יחוד by an אשת איש, there is no מלקות; the reason is as the גמרא there states for you will be spreading (false) rumors about her children. The question is since the opening ruling of מלקין על היחוד , is discussing a פנויה and not an פנויה, it would seem obvious that the ruling immediately following, of אשת איש is a continuation of the former ruling and is also discussing a פנויה and not an אשת איש and not a אין אוסרין על היחוד !

מוספות anticipates a possible (partial) solution to this question and rejects it:

ואפילו למר זוטרא דמלקין ומכריז באשת איש -

And (the question stands) even according to מר זוטרא who disagrees with יחוד and maintains that even by an אשת איש we are יחוד, and in order to prevent, and in order to that we only know that there was הוצאת לעז על בניה (חסל (פיאה מלקין על היחוד). Seemingly according to מר זוטרא, there is no difficulty; since מלקין על היחוד refers to an אין אוסרין על היחוד of the אין אוסרין על היחוד מר זוטרא. Nevertheless תוספות דוטרא פוניה נמי איירי (פיתר דבפניה נמי איירי איירי איירי איירי איירי איירי איירי מודה דבפניה נמי איירי

agrees that the ruling of מלקין על היחוד is also discussing the case of a מלקין על היחוד as well as an איש איש apply to a פנויה apply to a מלקין על היחוד apply to a חלקין על היחוד it can even apply to an איש איש. It should therefore follow, that the סיפא of the ruling אים ואין אים אים is also discussing a מלקין על היחוד (מאשת איש), just like מלקין על היחוד The question remains: if מוחר של פנויה is referring to a פנויה (also), then the only concern by a פנויה is whether she remains מותר לכהונה; if we maintain מעלה עשו ביוחסין, it should apply to the case of בא well.

מוספות answers:

ואומר רבינו תם דאף על גב דמלקין על היחוד איירי בפנויה -

And the ר"ת says that even though that the ruling of מלקין על היחוד is (certainly) discussing the case of a פנויה, however the ruling of –

- אין אוסרין על היחוד לא איירי אלא באשת איש

"אין אוסרין על היחוד' is not discussing the case of a פנויה (according to זעירי) but rather it is discussing a case of an אשת איש. It is the view of the ר"ת that on account of the difficulty of תוספות question, we are forced to split the two rulings of . The first ruling of

⁴ If an אשת איש who was מתיהד with a stranger would receive מלקות, it would be perceived that she was מזנה. If it is assumed that she was מזנה, then any (ensuing) children will be looked on as פסולים. They are either from the בוע הועל (in which case they are ממזרים מה"ת (ממזרים מה"ת, for she is forbidden to her husband).

⁵ See 'Thinking it over'.

מלקין על היחוד is definitely concerning a פנויה (and also an אשת according to מלקין על היחוד); however the second ruling of ואין אוסרין על היחוד is only concerning an אשת איש. However by a the ruling, according to זעירי, (זעירי), would be that she is אסורה לכהונה. 6

תוספות has an additional question:

ואם תאמר והא אמרינן בפרק בתרא דנדרים (דף צא,ב) -

And if you will say; that we have learnt in the last סכת נדרים – מסכת נדרים –

גבי ההיא נואף⁷ דעייל לגבה דההיא איתתא -

concerning this adulterer who entered the house of this woman -

אמר ליה נואף לא תיכול מינהון דטעמינהו חויא -

The נואף said to the husband do not eat from those foods for a snake tasted them and poisoned them. The husband then asked if he is permitted to live with his wife, since the נואף may have had relations with her –

רבא אמר רבא איתתא שריא אם איתא דעבד איסורא ניחא ליה דלימות ruled that the woman is permitted to be with her husband. רבא gave a reason for his ruling, for if it happened that he transgressed with the woman he would have preferred that the husband die; he would not have prevented him from eating the poisonous fruit. This proves that there was no ביאה.

- משמע דאי לאו האי טעמא היתה נאסרת על ידי יחוד

It seems from the fact that רבא required a reason to permit the woman to her husband that if there was no such reason she would be אסורה לבעלה, just through the יהוד alone. This contradicts what has been said up to now that אין אוסרין על היהוד refers specifically to an אשת איש אישת איש. There is no need for any additional proofs to permit the husband and wife to remain together.

מוספות answers:

ויש לומר דנואף שאני -

And one can say that by a נואף it is different. There is more suspicion by a נואף than by a יחוד with a 'regular' person. Therefore ביאה or equired additional proof that there was no ביאה.

תוספות offers a different interpretation:

והרב רב יוסף דשליטן תירץ דאין אוסרים על היחוד איירי בפנויה כמו מלקין על היחוד -

6

⁶ The reason why by a פנויה of a פנויה she is אסורה לכהונה (for we assume there was [לנתין ולממזר], and by a יחוד of an אשת איש she is אשת איש אותרת לבעלה (we assume there was no מעלה עשו ביוחסין), is (the answer of our מעלה עשו ביוחסין), that מעלה עשו ביוחסין הוד איש (גמרא that נמרא היש by a יחוד איש by a יחוד איש we assume there was no מעלה עשו ביוחסין. since it is based only on a פנין (כהן the אשת איש however will become אסורה לבעלה. We do not wish to do this, since it is based only on a ספק.

⁷ The גמרא there relates that when he was (hiding) in the house he noticed that a poisonous snake ate some of the food in the house. When the נואף realized that the husband returned home the נואף appeared.

And ר' יוסף דשליטן original question that the ruling of אין אוסרין is concerning a של היחוד just like the ruling of מלקין על היחוד is concerning a מלקין על היחוד is interpretation removes חוספות original question; how is it possible that פנויה is discussing a אין אוסרין על היחוד and אין אוסרין על היחוד הערכים. According to אין אוסרין על היחוד היחוד both concerning an אין אוסרין על היחוד אין אוסרין על היחוד ואין אוסרין על היחוד של שנויה אין אוסרין על היחוד של שנויה is concerning a מעלה עשו ביוחסין why is this any different than the case of מעלה עשו ביוחסין.

תוספות explains that the ruling of תוספות -

ולא איירי לכהונה אלא אין אוסרין אותה לבנו כשתתיחד עם אביו –

And we are not discussing her eligibility to marry into כהונה; for she is indeed אין אוסרין על היחוד since מעלה עשו ביוחסין but rather the ruling of אין אוסרין על היחוד that אין אוסרין על היחוד that that we do not prohibit her from marrying his son when she was with the father. If she was יעקב with the father. If she was יעקב, she may marry, she son of אינקב the son of אינקב the son of ביאה. This rule is necessary (specifically) –

לרבי יהודה דאסר באנוסת אביו (יבמות צז.א):

according to ר"י who prohibits the relationship of a person with a woman who was (even merely) **forced by his father.** One may not marry his father's wife (מדאורייתא) if they were legally married. However if a father had a forced relationship with a woman; there is no איסור for the father's son (from a different marriage) to later marry her, since she is not the father's wife. רב אנוסת אביו however maintains that there is an איסור מדאורייתא even by רב . אנוסת אביו with the father, the son may marry this woman (who was with his father). We do not assume that there was any ביאה, just יחוד .9

SUMMARY

The ruling of מלקין על היחוד is concerning a פנויה (and an ששת according to אשת איש according to פנויה); however the ruling of אין אוסרין על is concerning only an אשת איש אישת איש is to need additional proof איי שהירה לבעלה would need additional proof להתירה לבעלה is to permit a son to marry a woman who was מתייחד with his father [(even) according to [-1]].

THINKING IT OVER

⁸ As far as the question from נדרים is concerned, the answer will be the same, that נואף שאני.

⁹ In this case there is no מעלה עשו ביוחסין, since we are not dealing with a כהן (see [however] footnote # 6).

¹⁰ See footnote # 5.